

quidquid magis ad Dei honorem et Ecclesiarum utilitatem videritis expediri, facultatem auctoritate apostolica tenore praesentium concedimus, tribuimus et impertimur.

Datum Romae die 6. Mart. 1779.

(Bull. r. Contin. t. VI. p. 81.)

Pius PP. VI.

Cum Nobis expositum fuerit vigore cujusdam legis et nonnullarum conditionum intuitu bona primogenituris et majoratibus subjecta in regnis carissimae in Christo filiae Nostrae Mariae reginae fidelissimae a piis oneribus declarata fuisse exempta, cumque in ipso sui regni exordio ipsa piissima fidelissima regina legem illam de medio tollere curaverit, Nobis demum supplicari fecit, ut in praemissis opportune providere et, ut infra, indulgere de benignitate apostolica dignareremur.

Nos igitur supplicationibus hujusmodi inclinati eademque carissimam in Christo filiam Nostram Mariam Franciscam reginam fidelissimam specialibus gratiis et favoribus prosequi volentes, nullitatem omnem, quae propter juris et facti defectus ex praedicta lege quomodolibet intervenerit, quousque lex ipsa, utcumque abusive viguit, auctoritate Nostra apostolica tenore praesentium sanamus et neminem ob onerum adimplementum vigore legis dictae suspensum in poenas a sacris omnibus aliisque ecclesiasticis Constitutionibus impositas, incurrisse declaramus.

Quoniam vero Nobis expositum fuit, quamplures revera primogenituras et majoratus in Portugalliae et Algarbiorum regnis extare, ultra vires haereditarias piis oneribus gravatos, adeo ut ipsorum onerum adimplementum facile neglectum censi debeat, hinc, ut etiam pro futuro omne tollatur

conscientiae scrupulum eidemque carissimae in Christo filiae Nostrae reginae fidelissimae suisque subditis nulla remaneat de onerum adimplemento dubietas, per alias Nostras in simili forma Brevis literas expeditas Patriarchae omnibusque Archiepiscopis et Episcopis in Portugalliae et Algarbiorum regnis existentibus auctoritate Nostra apostolica facultatem concedimus, ut semel extra Synodum juxta datam eis a Domino prudentiam et rerum circumstantias omnibus debite perpensis, tamquam Nostri et apost. Sedis delegati Missarum et quorumcumque piorum onerum quantitatem habita ratione ad majoratum et primogeniturarum vires et redditus reducere et imminuere libere et licite possint ac valeant.

Decernentes ipsas praesentes literas semper firmas, validas et efficaces existere et fore suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere.

Datum Romae apud s. Petrum die 6. Martii 1779.

(Bull. r. Contin. t. VI. p. 82.)

Pius PP. VIII.

Carissimus in Christo filius Noster Franciscus regni utriusque Siciliae rex illustris, quum probe noverit in Ecclesiis praesertim regalis ordinis Constantiniani appellatis quaedam exstare pia legata Missarum, quibus adimplendis adeo tenuis antiquitus attributa est eleemosyna, ut, impar quum illa in praesentiarum sit quotidiano Sacerdotum victui, non facile inveniantur Celebrantes, unde inexplata non sine gravi animarum purgantium detrimento remaneant, suppliciter fel. rec. Leonem PP. XII. decessorem Nostrum exoravit, ut tanto mederi malo quam citius vellet, tributa omnibus praesulibus Ordinariis memorati regni facultate taxam sive eleemosynam Missarum in quacumque regalis praedicti

Constantiniani Ordinis Ecclesia celebrandarum ad tres usque nummos argenteos vulgo carlini Neapolitani augendi, reducto consequenter atque immutato, servata proportione, earumdem Missarum numero; ast decessor Noster praedictus, qui super hujusmodi re VV. Fratres Nostros S. R. E. Cardinales Conc. Tridentini interpretes adhibuerat in Concilium, morte praecooccupatus votis ejusdem regis haud valuit satisfacere, a Nobis proinde iteratis precibus nomine ejusdem regis petitum fuit, ut praedictum eleemosynae augmentum Missarumque reductionem juxta preces auctoritate Nostra apost. in quibuscumque Constantiniani Ordinis praedicti Ecclesiis utriusque Siciliae regni sanciamus.

Nos itaque sollicitudinem et religionem ac pietatem ejusdem regis plurimi facientes haud gravate inducimur, ut ejusdem pio desiderio, quantum in Domino possumus, satisfaciamus, ac omnes proinde, quibus praesentes literae favent, speciali beneficentia prosequi volentes, omnibus et singulis Archiepiscopis, Episcopis, Abbatibus et ecclesiasticis Praesulibus ordinaria facultate praeditis, intra limites utriusque Siciliae regni existentibus auctoritate Nostra apostolica tenore praesentium facultatem opportunam facimus, ut ipsi, cognita necessitate praedicta, pro eorum prudentia et conscientia eleemosynam Missarum et piorum legatorum quorumcumque in omnibus Ordinis Constantiniani praedicti Ecclesiis in propria dioecesi existentibus celebrandarum ad tres usque nummos argenteos vulgo carlini Neapolitani augere ac earumdem Missarum numerum, servata proportione, reducere libere et licite possint et valeant et quilibet eorum possit et valeat; ita tamen, ut hujusmodi eleemosynae augmentum Missarumque reductio perpetuo in dictis Ecclesiis tantum vigeant,

nec ullo unquam tempore valeant immutari; utque pro oneribus sive legatis per eosdem ecclesiasticos Ordinarios ut supra reducendis, eorum semper defunctorum, qui legata hujusmodi pro suarum animarum salute ad pios reliquerunt usus, commemorationem fieri injungimus atque praecipimus.

Non obstantibus apostolicis ac in universalibus provincialibusque et synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus, necnon quarumcumque lege foundationis etiam juramento confirmatione apostolica quavis firmitate alia roboratis statutis et consuetudinibus, quibus omnibus, singulis illorum tenores praesentibus pro plene et sufficientes expressis ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permansuris, ad praemissorum effectum hac vice dumtaxat specialiter et expresse derogamus caeterisque contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud s. Petrum die 28. Aprilis 1829.

(Bull. r. Contin. t. XVIII. p. 10.)

3) Onerum Beneficiorum.

Vd.: *Reductio Missarum* (decr. Pii VI.); *Constitutio Urbani VIII.* in Bull. rom. t. V. p. 335.

REFERENDARIUS

signaturae rom. Praeced.

Extra Curiam roman. Referendariis uti Praelatis Papae et non Ecclesiae nulla intuitu Referendariatus praecedentia competit supra Rectores omnes et Praepositos necnon Canonicos Cathedralis, neque uti possunt habitu praelatio, nisi alias fuerint Proto-notarii apostolici. n. 1778 die 29. Jan. 1656.

De ejus celebratione Missae, vd.: *Protonot. apost.* (Missa privata).

REGIAE PERSONAE.

1) Ingressus in Presbyterium.

Vd.: *Instructio Clem.* §. XXVII. n. 3.

2) Thurificatio.

Vd.: *Laici* (Thurif.); *Mulier* (pax etc.); *Thurificatio*.

REGINA

1) Angelorum.

Ut Titularis, vd.: *Assumptio B. V. M. ut Titularis*.

2) Coeli laetare etc.

Non dicend. a Concionatore, vd.: *Salutatio angel.*

3) Sine Labe origin. etc.

Vd.: *Lytaiae B. V. M.* (add. licita, decr. n. 5148).

REGULARES.

1) Adoratio SSmi in Orat. 40 hh.

Vd.: *Instructio Clem.* §. IX. n. 16. 17.

2) Benedictionem papal. impert. facultas.

Cl.: *Bened. Papalis*; *Papalis Bened.*

Benedictus PP. XIV.

Exemplis Praedecessorum nostrorum adducti nonnullis familiis regularibus permisimus, ut fideles, qui statis anni diebus ipsarum Ecclesias visitarent et indictis operibus satisfacerent, indulgentiam plenar. consequerentur atque *Monasterii Praeses vel alius Sacerdos* a P. Provinciali designandus populo tunc temporis congregato SS. Pontificis nomine Benedictionem impertiret.

Nullus unquam ritus ad *hanc rem* peragendam praescriptus fuit, et deprehendimus quemdam ritum temere et inconsulto excogitatum esse. Quippe simplex Sacerdos in medio altaris collocatus Ministris circumstantibus et

s. indumentis ornatis trinam Benedictionem populo impertit et alia plura gerit, quae enumerare supervacaneum existimamus.

Equidem *Benedictio super populum* sol. est eamque in quacunque Orbis terrae parte Rom. PP. elargiri potest; Episcopus in sua dioecesi et *locis ipsius etiam exemptis*; Archiepiscopus in sua Provincia et *locis ejus exemptis*. Porro Abbatibus ejusdem Benedictionis super populum tribuendae facultas conceditur in Ecclesiis, quae ipsis plene subjiciuntur, modo tamen apost. privilegium ad id necessarium obtinuerint.

Quo sane uti nequeunt, nisi postquam *Sacrum sol. aut Vesperas in Ecclesia peregerint*; nam populo in via passim occurrenti benedicere ipsis non licet, nisi id clare in eodem privilegio declaratur.

Simplex ergo Sacerdos nequit Benedictionem super populum elargiri juxta Can.: *Ministrare 26. quaest. 6. Benedictionem quoque super populum in Ecclesia fundere Presbytero penitus non licebit*, quod tamen eidem Sacerdoti modo permittitur, postquam divinum Missae Sacrificium absolvit. Dictum est: *modo permitti**; si enim s. antiquitatem inquiramus, neque id Presbytero licitum olim fuisse cognoscemus, uti Nos ipsi certis documentis ostendimus in *nostro Tractatu de Sacrificio Missae sect. 1. n. 382. ac sect. 1. n. 391.* Etsi si quidem in usu semper fuit, ut re divina peracta populus ab Ecclesia benedictione dimitteretur, quemadmodum in Can.: *Missas, de consecrat. dist. 4.* continetur, id tamen non a Sacerdote celebrante sed vel ab Episcopo, si praesens erat, vel eo absente ab Archipresbytero ejus jussu

*) Vd.: *Bened. sacerd.* (extra miss. et in missa).

praestabatur; quo sensu explicatur decretalis in cap.: *Officium*, de Officio Archipresbyteri, ubi inter Archipresb. munera recensetur: *Benedictiones presbyterales in Ecclesia dare.*

Quibus omnibus subsequens plurium saeculorum contraria praevaluit disciplina, quae Sacerdoti celebranti potestatem fecit benedictionem super populum in fine Missae effundendi, ob eam potissimum causam, quam Bello-tus recenset in *ritibus Landunensis Ecclesiae par. 3. p. 136 n. 9.*: *At cum benedictio ad Missae perfectionem pertineat hodie, sine qua fas non est ab incaepo sacro recedere nec jure queat populus ante benedictionem egredi, ex praecitata Agathensi Synodo, quatenus integrae Missae non interesset quisquis praematuro recederet, sequitur, facultatem celebranti concessam esse, priv. illam benedictionem ad finem Missae populo ubique locorum impertire.*

In Can.: *Ecce ego, dist. 95.* haec leguntur: *Nemo hinc Episcoporum invidiae diabolicae tentationis inflatus irascatur in templo, si Presbyteri interdum exhortentur plebem, si in Ecclesiis praedicent, si plebibus, ut scriptum est, benedicant.* Si glossae fidem praestemus, illud *benedicere* declarat Benedictionem, quae populo traditur a Sacerdote, qui rem divinam perficit, nempe post ea verba: *Ite Missa est*: quam sane interpretationem Nos minime respuimus, cum certum habeamus, eundem textum s. Hieronymo non esse tribuendum, quod nonnulli falso putaverunt; sed incerto auctori, qui inter vivos fortasse tunc agebat, cum benedictio in fine Missae inter benedictiones presbyterales jam haberetur ususque invaluisset, ut Sacerdos peracto Missae sacrificio populum benedictione *jure suo* dimittat, sive absit sive intersit Episcopus, ea tamen *statuta lege, ut si intersit et in sua*

sit dioecesi, ad eum prius se convertat eique caput inclinet veluti facultatem populo benedicendi postulans, quod ab eodem Sacerdote praetermittitur, si Episcopus Missae intersit, sed extra suam dioecesim.

Cum jam prospectum sit, quo tempore et loco simplex Sacerdos populo possit *jure suo* benedicere, necessario consequitur, nullam aliam benedictionem super populum ab ipso impertiri licite nisi *jure delegato*. Nostrum est omnino ritum praescribere.

Admoneatur populus de indulgentia a Sede ap. concessa, de praeceptis operibus pro ea lucrificanda, de die, quo visitanda est Ecclesia, de hora denique, qua datur Bened. Pap.; admonitio haec fieri possit etiam schedis impressis et palam affixis, licet enim id a Clem. VIII. fuerit vetitum FFr. B. M. de Mercede Redempt. Captiv. et FFr. ss. Trinit. Redemptionis pariter Captiv. in communicatione Indulgentiarum et Orationum, visum tamen Nobis est id esse hypothesi inapplicabile, cum caeteris praetermissis praedicta communicatio certum genus personarum, quosdam videlicet, ut plurimum, Confratres, non autem populum universum complectatur.

Postquam statutis die et hora populus ad Ecclesiam convenerit, alta voce legantur literae apost., quibus indulgentia conceditur, una cum potestate benedictionem ap. super populum effundendi, ut de delegatione audientibus constet; et concessio ex latino sermone in vulgarem accommodatum ad populi intelligentiam conversa pronuncietur; populus ad suorum scelerum detestationem pio brevique sermone excitetur. *Post quae Sacerdos nullis circumstantibus ministris stola et superpelliceo indutus ante altare genuflexus sequentibus verbis Dei opem imploret:*